

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

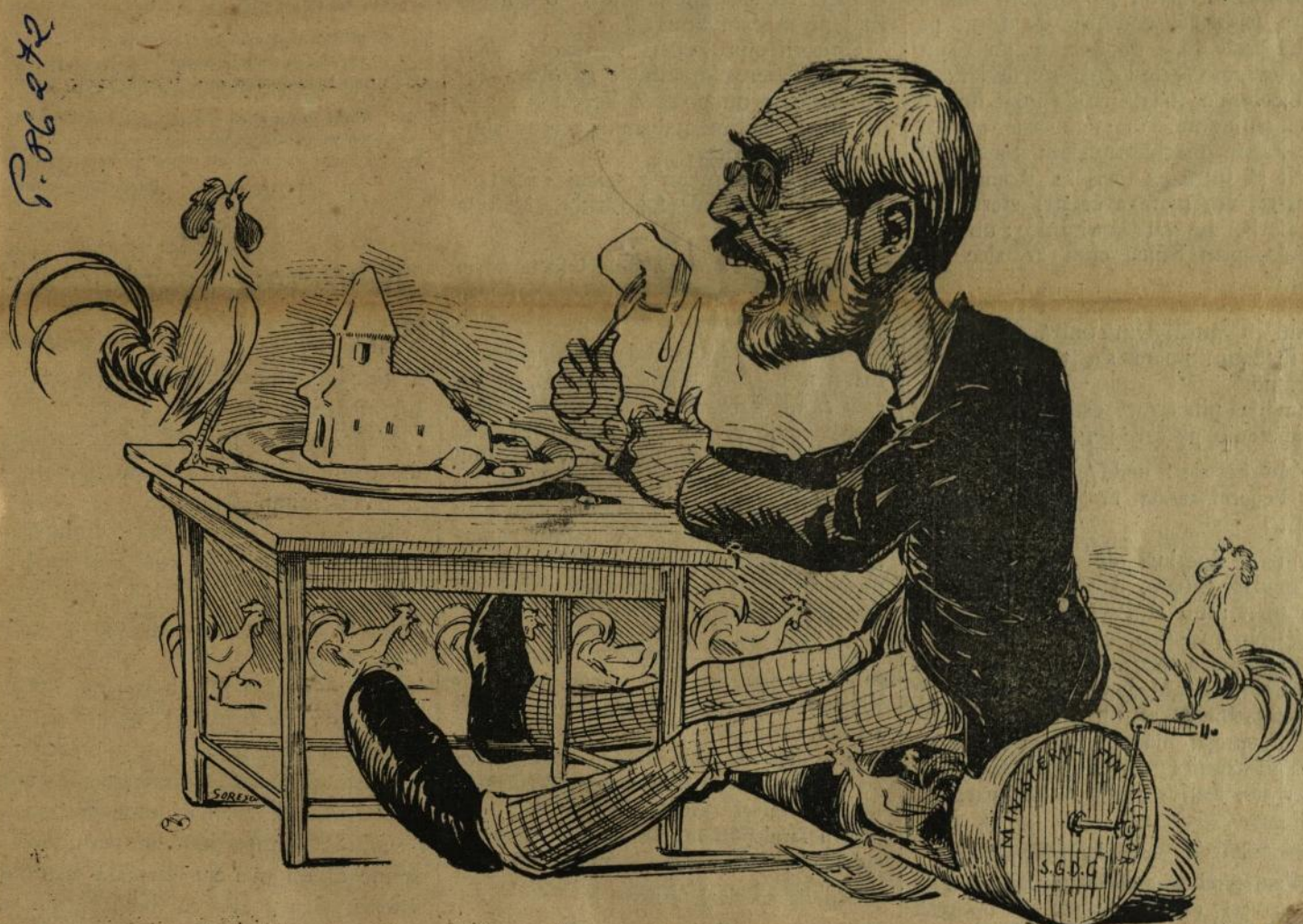
Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

P. 86 272

Rezultatul procesului d-lui Take Protopopescu cu „Evenimentul“

sau

Cum 'și-a mincat țiganul biserica și boerul lefteria.

MADAM SMARA LA PARIS

Suplimentul literar al ziarului «Adevărul» publică sub titlul «Schite cu creionul» un articol trimis de madam Smara din Paris.

Madam Smara la Paris, cind se va ține în curînd un congres al gîntei latine la Roma? E de necrezut! Oare divul Traian a fost tradus? Oare madam Smara, femeie romînă per excelențiam, triplu extract de femeie romînă, să se fi franțuzit și ea ca cucoanele de la soc. «Materna»?

Liniștiți-vă. E o simplă manoperă la mijloc. Madam Smara a rămas fidelă lui badea Cițan și columnei lui Traian. Ea va ține și de data asta un discurs maicei Romei celei bătrîne. Dar ce s'a întimplat? Pentru ca d-nii Gr. Tocilescu și Virgiliu Popescu, organizatorii celor două caravane de pelerini, să nu se alarmeze văzînd pe madam Smara printre pasagerii conduși de d-lor, pe de altă parte că — după cum s'a văzut din telegrame — la Roma s'a declarat o grevă colosală îndată ce s'a auzit despre sosirea eminenței dame publiciste, pentru toate aceste motive madam Smara s'a hotărît să intre pe furiș în Roma, nu pe poarta cea mare a cetății eterne, ci prin Paris, pe căi lăturalnice: un carambolaș prin bandă cum ar zice un biliargiu.

Madam Smara la Paris n'a stat cu degetul în gură. Din contră, că să zic așa, madam Smara s'a ținut și acolo de poșne.

Iată de pildă care este impresiunea de căpetenie pe care i-a lăsat-o Parisul:

«Francezii zic: unde e jenă nu e plăcere. Poporul acesta în adevăr nu se jenează...»

Prin ce localuri de perdițiune o fi fost madam Smara, dacă ceea-ce a frapat-o mai mult la Paris a fost lipsa de jenă? Nu insistăm, căci e departe de noi ideea de a face din distinsa publicistă un fel de Madame Sans-Gêne, cu toate că știm că nu numai la Paris, dar și la București madam Smara nu se jenează să comită tot soiul de poezii, conferințe, festivaluri și alte parascovenii.

Mai departe, madam Smara scrie:

«M'am ținut să văd eu pe marele Flamarion, acel astronom-poet și l'am găsit în sfîrșit într-o cafenea lângă Odeon»

Acolo, la cafenea, după ce probabil Flamarion a tratat-o cu o consumație oare-care, s'a încins, firește, conversația. Despre ce? Să ascultăm pe madam Smara:

«Am vorbit cu dînsul despre ce credeți? Despre nici-una din acele candelerești cari așa de frumos luminează cerul și — poate — mîntea ilustrului scriitor, ei am vorbit despre pisici.»

Iată un subiect de convorbire care, recunoaștem și noi, nu-i tocmai de actua-

litate; căci săptămîna brinzei a trecut. Dar, asta nu ne privește. De sigur, de altminteri, că madam Smara nu a lipsit de a atrage atenția lui Flamarion prin vre-un politicos: — Ce 'mi trîncănești de pisici, musiu, ce crezi că eu sunt Străchineașca?

Madam Smara face în «Adevărul» în privința acestei conversații următoarea reflecție profundă și originală:

«Cine știe dacă protegiat, inspirat n'o fi acest scriitor de vr'un geniū preschimbat de legile **meptensihosei** (sic! Nota R. d.) în pisică».

Pardon, dacă Flamarion ar fi inspirat de o pisică atunci s'ar fi ocupat cu *psicologia*, nu cu astronomia. Dar dacă admitem teoria aceasta a metempsihozei, sau a *meptensihosei* cum zice madam Smara, dacă admitem că scriitorii în loc de Muze sunt inspirați de animale, întrebăm: ce speță de dobitoace o fi inspirînd pe madam Smara?

Cititorii sunt rugați să rezolve problema. Părerea noastră e că Muza duioasei poete nu poate fi de cît o gîscă, dat fiind sentimentalismul acestei simpatice viețuitoare.

Dar să continuăm a spicui «Schitele cu creionul» din «Adevărul». Madam Smara scrie:

«Am alergat apoi la d-na Juliette Adam Boulevard Montmartre. De la seară am auzit un glas după care se ghicea energia».

Probabil Madam Adam striga servitoarei: — «Nu 'ți-am poruncit, fă, să spu'i că nu sunt acasă? dobitoaco!» Din aceste cuvinte, cari de obicei se pronunță cînd cineva primește vizita unui musafir plăcut, madam Smara a dedus cu drept cuvînt că madam Adam e o damă foarte energică. (Adaog în parantez că subscrisul odată, față de soacrămea care venea să'mi facă vizită, am fost și mai energic).

Madam Smara continuă:

«M'a primit și după cîei minute de așteptare a și sosit, în gură cu mîi de scuze...»

«... după ce i-am descris, bine înțeles cu culorile cele mai frumoase, pe femeile noastre, de și mare pică am eu pe ele pentru farnientul în care trăiesc mereu și aproape'n toate clasele la noi, m'a bătut...»

Nu vă speriați, cititori!

... m'a bătut pe umeri, m'a sărutat și 'm'a spus să mai vin la dînsa dacă mai stau în Paris».

Credem că nici nu era nevoie ca madam Smara să descrie în culorile cele mai frumoase pe femeile romîne, cînd dînsa era de față, dînsa cea mai autorizată și mai *comilfo* reprezentantă a femeilor noastre.

Articolul publicat de madam Smara se termină cu următorul *post scriptum*:

«Am fost spre a'mi lua un album în care m'a făcut onoarea a'mi serie cite-va

rînduri însă cu dînsa nu am putut vorbi, de oare-ce la 4 p m, cînd primește ea de obicei, era asediată de lume cultă, de scriitori și de artiști».

Cu alte cuvinte madam Smara a fost tratată cu refuz, nu a fost primită la madam Adam fiind-că în acel moment era acolo lume cultă de scriitori și de artiști printre cari, în adevăr, madam Smara n'avea ce să caute.

Kiriak Napadarjan

NERON

(ritmuri barbare)

Alta vreu ș'alta cer
Lui Jupiter prea sfîntul:
Să 'neingă țara toată 'n foc, să arză 'ntreg pămîntul.

Și plîă către 'naltul Cer
Să se ridice para,
Să fie-un iad de foc, căci vreu — ca să'mi aprind țigara!

Și înc'o rugă mica-apoi,
Un biet de dor: să moară
Cit de curînd toți oamenii, afar' de mine doară.

Sunt curios și eu și vroî
Să văd ce față-anome
Avea-va lumea cînd n'o fi alt nimene pe lume.

Barbu Lăzăreanu.

INSPECȚIILE DOCTORICEȘTI

Zilele acestea s'a ținut și continuă a se ține la institutul bacteriologic congresul medicilor din țară.

S'au discutat lucruri foarte serioase, dar comicul și-a vîrit și el coada în aceste discuții savante.

Intre altele, unii doctori, dîndu-și opiniunea asupra celui mai bun mod de anunțare a medicului cînd vine într-o comună în inspecție, au opinat să se tragă clopetele.

Alții,—medici mai bravi,—au socotit să se ridice la primărie steagul cu culorile Romîniei, care să nu se predea inamicului, primarul, de cît cînd doctorul va trece de hotarul comunei inspectate.

Cronicari imparțiali ne permitem a spune că nu mai era nevoie să se anunțe sătenii, și mai ales cei bolnavi, de venirea d-rului cu sunetele lugubre ale clopotelor bisericești, fiind-că ei știu că acestea le va suna, ba încă de veci, și după plecarea omului științei. Cit privește de ridicarea steagului nu mai stăruim a o discuta, noi, cei de la «Zeflemeaua», fiind-că atunci ar trebui să socotim pe medici capete încoronate.

Kinder.

POST

Drăgălașa mea vecină
 Crede'n sfinți, mănincă post,
 După mine, ce's eretic,
 O credință fără rost.

Și nici vorbă'n postul mare
 Să'i cerșești un sărutat,
 Că'ți răspunde, uricioasa:
 «E de dulce... și-i păcat!»

Insă eri pe inserate,
 Știi când stelele apar,
 I-am furat o sărutare
 Făr de veste. Sunt ștregar!

S'a cam supărat vecina,
 Insă'n urmă m'a lăsat
 Să'i mai fur ș'alte gurițe,
 Căci zicea: «Tot m'am spurcat!»

Chic.

IDEIA LUI MARCEL

Când servitorul eși, fiindu'i gindurile aiurea, fără să vrea a învîrtit cheia în broască.

Marcel, în oadaa lui, scoate ceasul din buzunarul vestei, se uită, se miră, apoi exclamă surprins: Dacă! Nouă fără trei minute!

Iși mai duce odată mina la gît ca să aranjeze cravata, își pune pălăria în cap, bagă mânușile în buzunarul de sus al hainei, pune mina pe baston, se uită din nou în oglindă, suflă de stinge lampa; dă să iasă pe ușe... Ușea sta mai fixă ca sărăcia la țară.

— Și întîlnirea mea! se vaită Marcel, prin întuneric.

Hotelul la care, de cite ori venea în București, găzduia Marcel, era un hotel ca toate hotelurile. Jos, cum intri pe poartă, înalt și slab, scurt ori gros, te salută ceremonios un portar foarte obraznic cînd nu'i dai bacșiș. La primul etaj de obicei stă antreprenorul, intendentul său proprietarul hotelului; negăsibil cînd ai ceva de reclamat, punctual și foarte politicoși cînd achiți «nota». De aci în colo, cu cit înainte spre coperiș, înăbușindu'ți pașii pe preșurile scăriilor și coridoarelor, preșuri a căror calitate, curățenie și lățime se micșorează, fiind prin a dispărea cu totul de la al treilea etaj — unde locuiește și Marcel — din cînd în cînd întilnești o slujnică tină, curat îmbrăcată, de preferință ungueroaică. Așa cere serviciul și arendașii ce vin la București să și mai desamortească picioarele.

Isbindu-se de toate mobilele — patul, masa cu oglindă d'asupra și un scaun — Marcel se învîrtește zăpăcit prin întuneric. Afară, o lună cu lumina albicioasă, moale, se rostogolește leneș pe splendoarea unui cer albastru limpede; în oada — ce este afară vede numai autorul — Marcel suferă de ce-i mai scump ochilor: lumina. — Și întîlnirea mea! mugeste el desperat în mijlocul haosului.

Intunericul întunecă mintea.

Ideile, cari mai de cari mai nenorocite, se țin lanț ca trenurile de plăcere, una cite una defilează în creerul lui Marcel, gata să înnebunească. «Ah! mizerabil ce sunt!... Ce va gîndi ea? — suspină el cu sughițuri.

În așa situație, lui Marcel, om care nu suferă pată pe onoare, nu'i rămînea, după cum cred că și d-voastră ați ghicit, de cit să se omoare. Ușure cînd nu voești, greu cînd nu ai cu ce. Nici cuțit — Marcel minca la birt — nici revolver. Ar fi putut să și imprăștie creerul isbindu-se cu capul de pereți. Dar dacă cei de alături reclamă că li s'a stricat somnul cu atita bubueală? Nu! lui Marcel nu'i ar fi plăcut să aibă scandal nici după moarte; și bine făcea — cu toate că și asta îl privește.

Tot mișcîndu'și brațele în aer ca o moară de vînt, Marcel simțind că ceva subțire se incolăcește pe brațul stîng, începu să tremure. Nu de frică, ferit-a sfîntul! — simplă surescitare nervoasă.

Om de acțiune, Marcel nu putea sta mult timp imobil. Într'o secundă, ce i s'a părut lungă cit o clipă, s'a și hotărît. Ridicînd brațul drept și executînd mișcarea cu ajutorul căreia elevii silitorî prind muște pe băncile școalei, mina se abătu cu putere pe brațul stîng. Și imediat, scoțînd un mic lipăt de victorie, Marcel ridică triumfător capătul unei sfîrî.

«Durerea îi va fi nețărmurită, cînd miine, citîndu' mi pe figură, va vedea cit o iubiam! — se vaicărește curajos Marcel.

Îi rămînea să și fie cuvîntul dat; frînghia era acolo, agățată gata — nici el nu știe unde — «sentința putea fi adusă la îndeplinire», după cum se zice la judecătoria.

A găsit scaunul, pe care s'a suit în picioare; deasă puțin pălăria pe cap, ia bastonul în mina stîngă, potrivește cu mina dreaptă lațul la gît, apoi, e corect — omul trebuie să fie corect și după moarte — se înțepenește, puternic împinge scaunul cu picioarele...

Fie-care urmîndu'și voiajul lor natural, cite și patru — scaunul, Marcel, pălăria și bastonul — cu sgomot s'a lungit pe parchetul odăei: vecinul de alături sfîrîe un fel de marș funebru.

Cînd s'a desmeticit din lovitură suferită, Marcel a rămas cu gura căscată vîzînd oadaa plină de lumină. Se spînzurase de frînghia transparentului de la fereastră!

Lumina e viața: cînd viețuiești ai dreptul să gîndești.

Afară — acuma vedea și Marcel — sus pe cer luna își urma călătoria; jos, pavajul stricat și murdar din curtea hotelului se ascundea de rușine în umbra pereților. Marcel se uită, năuc, nedumerit.

Punctul cel mai superior prin care D-zeu poate să se pue în contact cu omul, cînd acesta stă în picioare și nu ridică brațele pe lingă urechi, este capul Lui D-zeu neplăcîndu' i, după cum fac mulți părinți, să și bată joc de copiii săi, ca să l scoată din înecătură, trimese lui Marcel o idee.

Tabloul e același. Servitorii fiind strînși la taifas cu slujnicele, nimeni, afară de Marcel, nu mișcă în hotel.

În lungul zidului, pe o frînghie formată cu cearșafurile de la pat, alunecă cu băgare de seamă un individ; pe peretele din față umbra i il însoțește. După cite-va momente, umbra a dispărut: ajuns la vr'o trei metri de la pămînt, proprietarul umbrei dispărute s'a oprit în umbra pereților, fără cauză aparentă.

«Trecerea bruscă a corpului de la o stare la alta, produce mari schimbări în organism» — scrie la carte.

Brusc trecînd de la lumină în umbră, individul a simțit schimbarea, instinctiv s'a oprit ca să cugete. «Ce idiot sunt! judecă Marcel, căci el era; mă duc sus să sun». Ceea ce a și făcut.

Nae D. Țăranu.

SENTIMENTALE

DESCURAJARE

Palida descurajare
 Brațele-mi întînd'neet.
 Eū răspund la ei chemare:
 Nici nu sper — nici nu regret! —

Alb buchet de lăcrămioare
 Dragă zină, îți dau în dar —
 Le-am cules tînguitoare;
 Le-am cules plîngînd amar!...

Căci mereu le avui în cale,
 Două-zeci de primăveri!...
 Ah, învață-mă matală
 Taina grelei renunțări!...

Nu căta că sunt frumoasă.
 Nici e-ades s'globie sint!
 Mi-a pus viața dureroasă,
 Negru vâl pîn'la pămînt!

Căci zadarnic mă curtează
 Tinerii frumoși, bălanî!
 Vai, nici unul nu culează
 Să mă iele fără banî!

Și-am să mor fără iubire!
 Slabă ca o zi de post!
 Ah, mă duc la minăstire,
 Doar mi-oî face acolo rost! —

Mimi Pinson.

DE CE ?

Imi apăru Amorul, într'un amurg d'April,
 Cu gura ea o roză, cu ochii de copil.
 Și atît de blind, de dulce surisul lui era,
 Că inima-mi sărmana, în friguri tremura!
 Am zis atuncea tristă, cu glasul umilit:
 ... O, Zeule te'ndură! Destul am suferit!
 Mi-e astă-zi încă viața atît de dureroasă...
 O Zeule, te'ndură!.. Și liniștea mi-o lasă!

El s'a ncruntat o clipă... Apoi s'a dus rîzînd.
 Dar eu privind în urmă-i de ce am rămas
 [plîngînd!...

Mimi Pinson.

SCRISORI GĂSITE

Ea

«Tu palid, visătorul, duiosul meu poet,
Aū nu ştii că eū sufăr de cînd mereū te aştept ?
De ce de-atîtea zile zadarnic la fereastră
Aştept să sorb privirea cea dornică, albastră ?
Credeam că *pentru mine* tu treci în toată seara.
Aştept să 'mi scrii ; pe mine mă chiamă Marioara
Şi nu'ți mai spun nici casa nici strada unde staū
Căci vreaū să ştii de ochi-ți cu drept mă 'nțelegeaū»...

El

Duioasa mea, ah ! zeii de-apururi să te ție
Așa suavă, dulce, un vis, o poezie,
Ci nu 'ntreba — aibi milă ! — de ce eū nu mai trec...
Mă lasă... 'n vise numa din ochi să te petrec...
Mai bine ar fi fost dacă n'aș fi trecut nici cînd
Pe strada ta, acuma n'aș blestema plîngînd
Momentu în care ochi-ți mi-aū spus că mă 'nțeleg.
...O, nu'mi mai scri — în lacrămî minuța ta o leg.
Nu, nu'mi mai scri... mă lasă ca să te uit, să mor
Tu 'ntiul, cel din urmă, neajunsul meu amor».

Ea

«In lanț de amare lacrămî tu mîna mi-ai legat ? —
Dar l'am sdrobit, iubite, cu'n dornic sărutat.
De mă iubești atuncea durerea-ți n'o 'nțeleg :
De am în lume un suflet de tine vreaū să l leg...»

El

«Cînd am știut să'mi sufer amorul în tăcere
La ce ai cătat să semenî speranța în durere?...

DESCHIDEREA

— Scrisoare deschisă d-nei X... tinăra dar
celebră pokeristă —

Mult stimată doamnă,

Să nu credeți că scopul acestei scrisori ar fi ca să amintească memoriei dumneavoastră că imi datorati suma de lei unu bani patru-zeci și cinci din memorabila ședință de poker de acum cite-va zile. De parte de mine meschinul interes, care de multe ori distruge dintr'o singură lovitură prietenii cele mai solide pe cari un lung șir da ani le-au cimentat pe soclul inebriabil al afecțiunii. Și de ce aș pretinde, mult stimată doamnă, cînd această modestă sumă constituie pentru mine titlul cel mai fericit la care-i este dat unei ființe să aspire, căci grație ei sunt, scumpă doamnă, și rămin — cit timp te vei milostivi — *creditorul dumitale*.

Ciți semenî de-ai mei nu'mi invidează această neprețuită calitate și cit de mindru sunt de ea, draguța mea debitoare ! Căci trebuie să știi și domnia-ta că există un text în condica civilă care declară că toate bunurile unei ființe constituiesc gajul permanent și tacit al creditorilor săi.

Tradus acest text în speța noastră ar însemna că toate comorile cu cari te-a înzestrat natura ar fi afectate spre garanția creanței mele, căci sunt singurul și deci cel mai privilegiat al d-tale creditor. Deci toată ființa dumitale imi răspunde de plata sumei de mai sus și din acest punct de

vedere, mult stimată doamnă, v'am deschis încă de mult un credit ilimitat : viața și averea mea și le pun la picioare convins de mai înainte că voiți fi despăgubit înzecit.

Și cum m'aș înșela iubită doamnă ? ! Oare ochii dumitale nu sunt bucăți rupte din smaraldul cel mai fin, pe lângă cari comorile Rotșilzilor par niște searbede nimicuri ! Cine-ar putea plăti strălucirea fildeşului ce licărește în dosul valului de carmin ale buzelor și ce alcătuire omească egalează bogăția grațiilor și farmecului dumitale !

Toate astea sunt comorile domniei-voastre, scumpă doamnă, și deci gajul meu, cel mai fericit creditor după rotunjimea globului !...

Dar nu acesta este scopul scrisorii mele, mult stimată doamnă. Bănuiala crudă că ai putea un moment să fii miniată pe mine imi sgduie sufletul de groază.

Să ne întorcem cite-va zile la pokerul nostru. Cînd joacă cine-va cu o parteneră de felul dumitale simte o neapărată nevoie să-i caute necontenit prilej de vorbă. Ca să te distrag de la atențiunea încordată ce o sacrificai jocului, nu găseam alt mijloc de cit să te tachinez de cite ori aveam ocazie. Dumneata te supărai, iar supărarea d-tale era pentru mine o comoară nesfîrșită de delicioasă !

Odată ți-am șoptit, după ce luptînd cu mine mi-ai luat potul :

— Doamnă, sunteți bună să'mi arătați deschiderea ?

Eū viața mea întregă și am închinat-o ție,
Dar ştiu că nici odată pe un «sgirie-hirtie»
N'aū să te dea părinți-ți atita de bogați,
Cum ştiu că noi «artiști suntem îndepărtați»
Din condicele acestor profani ce'și rid de muze
Și cînd vorbești de Parnas pe dată își cer seuze
Că sunt grăbiți...

Mă iartă că 'ți-am spus așa de-a dreptul
Da'n lumea ta un mire poet e falimentul.
Poet sărac sunt, uită pe un biet nenorocit
Ce'n moarte ispăși-va o vină : te-a iubit».

Ea

Tu n'ai să mori : «*profaniti*» nu'mi sunt de cit stăpîni.
Săracă sunt ca tine... părinții mei bătrîni,
Te or strînge'n brațe 'ntocmai ca pe copilul lor ;
De mult să mă mărite sărmanii spun că vor
In sărăcia noastră vom fi bogați mereū
Prin dragostea nestinsă tu, dulce mire al meu.

El

«Am tot făcut cu gîndul că vei pricepe odată
Să încetezi cu scrisul — tu crezi naivă fată
Că ai putut atita să mă prostești pe mine
Ca să'mi unesc talentul și gloria cu tine ? !...
De ce n'ai spus de atuncea de cînd mi-ai scris intii
Că les și C-nia nu sunt părinții tăi ?...

Deci vezi nu eū pe tine, ci tu m'ai înșelat.
Sfîrșește-o cu lirismul căci zău, m'ai ambetat».

Constanța, Martie 1903

Fatma.

Te-ai supărat și ai amestecat imediat cărțile.

Dorința mea era poate legitimă și întemeiată pe regulile jocului, deci nu putea justifica o supărare din partea dumitale. Dar imi explic, doamnă, *deschiderea vă era poate mică* și ați fi fost jenată să mi-o arătați ! Pentru mine e o calitate să ai deschiderea tot-deauna mică, asta denotă eura și voință — virtuți de cari euconitele noastre sunt cam lipsite de obicei.

Doream însă grozav să 'ți văd deschiderea, scumpă doamnă, cu atit mai mult cu cit simțeam că această dorință a mea te cam ambarasa. Partenererele noastre însă, doamnă, se ținea de regulă. Așa coana Marghioala imi arăta o deschidere foarte mare — e prudentă și avea carte — iar madam B... nu avea nici odată deschiderea mai mică de cit de trei ori cit trebuia ! Numai pe dumneata te simțisem, scumpă doamnă, că o ai veșnic mititică și de aci prilej de tachinerie ca să 'ți pot vorbi ceva în afară de stereotipele cuvinte ale jocului.

Dar te-ai supărat, frumoasă doamnă, căci n'ai luat-o nici ca tachinerie, nici ca exigență justificată de regulile jocului ; dumneata ai pus chestia din punct de vedere al încrederei, și de aci mînia dumitale spre marea mea bucurie — căci aveam ocazie de ceartă.

Nu mai deschideai odată, fără să'mi arăți cu ce — numai mie însă, ceea ce era mai semnificativ. Eū îți mulțumiam, vesel de consecințele purtării mele, care a avut de efect schimbarea modului dumitale de a fi,

Cum se amusează micul Guliță cînd surorile sale îl plictisesc una cu muzica și alta cu cititul.

derutînd de la joc o parte din personalitatea dumatilă în favoarea mea. Dar ceea ce e curios e că modul de joc nu ți l'ai schimbat, deschiderea ți-o găseam tot mică, spre marea mea satisfacție, căci temerea de la început mi se confirma neconținut.

De aci, ca o consecință, dorința dumatilă de a-mi trage mereu cacealmăua. Cu cită bucurie și satisfacție mi le arăta, și ce haz făcea de mirarea mea prefăcută — zic *prefăcută*, căci eu simțeam că mi-o pregătești dar nu ți plăteam, numai ca să am prilej să ți mai văd ochisorii veseli și și-reagurile de neprețuite mărgăritare în risul dumatilă ingerească.

— Ți-am tras'o iar — imi spuneai veselă, arătîndu-mi cărțile...

Pînă cînd a venit vremea cînd credeam momentul prielnic să ți-o fac și eu. M'am făcut servit cu donă perechi și am cerut potul.

— Dacă-mi intră ce știu eu, îți plătesc,

mi-ai răspuns schimbînd o carte, filînd'o lung.

....Ai plătit... ai avut quintă... mi-ai luat potul... și te-ai pornit într'un ris nebunatic.

Îți intrase zece!!

În fața acestei glume a mea ce era să fac? m'am resemnat consolidînd-mă cu fericirea că erai veselă și plină de noroc!...

Dar vai! nimic mai nestatornic pe lume de cit norocul, mai cu seamă la cărți! De unde pînă atunci îți suridea bine-voitor, de odată cartea începu să se schimbe și să ți vie tot mai impestrițată. Nu ți mai intra nimic; ori-ce întîlnire ți-era defavorabilă. Cînd scăpai din lovitura doamnei B... te loveai de coana Marghioala! Mie imi părea rău din două puncte de vedere: nu te mai vedeam veselă, — și apoi atribuia ghina dumatilă faptului că ți-am cerut să-mi arăți deschiderea. «De atunci imi merge rău!»! Spunea.

O! deschiderea d-voastră doamnă — nu

vream să o blestem — mi-a cauzat consecutiv o plăcere imensă și un neajuns fără de margini:

Grație ei am zărit primăvara în figura dumatilă, — grație ei am văzut viscolul aspru al ernei!

Zadarnic te menajam, voind să ți întorc cartea, căci nu plăteam cu cea mai mare sperînd să ieși dumneata potul, dar — par'că era un blestem — plătea cîte una din cocoșe și intenția mea rămînea neputincioasă.

Resultatul fericit: mi-ai rămas datoare și ești scumpa mea debitoare. Resultatul regretabil: ai plecat cu un *bonsoir* rece ca gerul de afară!

...Iar deschiderea doamnă, scumpă mie... fatală dumatilă, mă urmărește ca un vis frumos reflectat de culoarea de carmin a buzelor dumatilă!!

Rămîn deci un bun prieten al doamnei, pînă mă voi împăca cu pokerista și va rog să primești omagiile mele și profund respect și adîncă admirațiune.

George Cair

LA DENIE

Am fost la denie aseară
Și drept să spun nu o regret.
Mahalagii, mahalagioaice,
Flăcăi și fete berechet.

Ce-o fi citit bărbosul preot,
Nu știu nimic; o spun curat:
Cit a ținut prea sfînta slujbă,
De Mița doar m'am ocupat.

În fine, ce mai tura-vura?
Am petrecut foarte frumos;
Cu toate c'am venit acasă,
Spoit pe ochi cu chinoros!

Victor.

CURA DE APĂ

A apărut: „Cura de apă, comedie originală în 4 acte, de d. Athanasie Papiiani».

În adevăr, e foarte original să se ocupe cine-va de cura de apă într'un secol civilizat, cînd toată lumea inteligentă face cură de șprițuri sau de halbe.

Să ne ierte valorosul autor, dar acel cine-va care propagă cura de apă merită să l cheme nu numai Tănase ei și Papă-lapte.

DIN IRONIILE ÎNTÂMPLĂREI

În editura tipografiei d-lui Thoma Bășilescu a apărut un calendar de perete care, pe lingă materia calendaristică, coprinde următoarele:

O ilustrație reprezentînd pe Isus Christos rugîndu-se, iar de desubt inscripția: «Iartă-i Doamne că nu știu ce fac».

Imediat sînb această inscripție, ghicești ce e? Portretele d-lor Sturdza, Palade Stoicescu și alte simandicoase figurî liberale!

Curat: iartă-i Doamne că nu știu ce fac!

AMIRALUL STURDZA LA CONSTANȚA

Ziarele anunță că d. Sturdza s'a întors de la Constanța. Putem adăoga că d. Sturdza, în calitate de ministru de război, s'a dus la Constanța să inspecteze flota noastră de război. Pentru a fi mai impunător, d. Sturdza, după sfaturile d-lui Bianu, s'a îmbrăcat în uniformă de amiral în mare ținută. Efectul produs de apariția d-lui Sturdza a fost colosal: chiar guvidiile, chefalii și scrumbiile din Marea Neagră au prezentat salutul militar, mărețului amiral. Conu Mitiță, foarte satisfăcut de im-

presia ce face în uniforma de amiral, s'a dus să se fotografieze. Reproducem mai sus o copie de pe această fotografie în care d. Sturdza, dacă nu seamănă tocmai-tocmai cu un marinar, are în tot cazul aerul unei adevărate chioftele marine.

Aflăm că d. Sturdza, încântat de succesul obținut la Constanța, s'a oferit să comande ca amiral primul vapor care se va inaugura pe Dimbovița.

Coco.

CONGRESUL MEDICILOR

Un pericol grav. — Măsuri de pază. — Curagiul d-lui Lascăr. — Cum a scăpat cu viață ministrul de interne. — O ședință a congresului.

De cite-va zile medicii sunt strinși în congres la institutul bacteriologic din Capitală. Microbii păstrați în depozit la acest institut au avut ast-fel plăcerea d'a privi din sticlele și eprubetele în care sunt conservați, pe dușmanii lor de moarte.

Pe de altă parte, prezența atitor medicilor în Capitală, constituind un pericol serios pentru sănătatea publică, ministerul s'a grăbit să ia măsuri riguroase.

Din distanță în distanță au fost așezate posturi de agenți sanitari, ca la carantine, într'o circonferință de 500 metri în diametru de jur împrejurul majestosului local unde se țin ședințele congresului, pentru a împiedica pe curioși să vie în contact mai de aproape cu congresiștii.

Medicii trebuiau să supraveghiați însă chiar în timpul lucrărilor lor, mai ales că din primul moment *influența* acestui doct corp s'a resimțit în oraș, unde zilele acestea s'a manifestat o evidentă stare bolnăvicioasă, mai cu seamă în cartierul unde se află institutul de bacteriologie.

Dacă însă ministerul de interne, ajutat de forța polițienească a Capitalei, a reușit să organizeze posturile de supraveghere de care am vorbit mai sus, pentru supravegherea internă nu se găsea nimeni.

Cu direcția sanitară nu era nimic de făcut, ea însăși fiind condusă de medici.

Singurul om care se putea impune era însuși ministru de interne, d. Vasile Lascăr, ale cărui violente atacuri la adresa ipocrațiilor au produs, se spune, printre medicii, o profundă impresie și consternare.

Era însă pentru d. Lascăr o dovadă de mare curaj ca să apară în mijlocul aceluia care l'au trimis în gând la toate boalele imaginabile, și nu odată, l'or fi blăstemat să aibă parte de cincii consulturi pe zi.

D. Lascăr însă, care are mare încredere în cele 24 de măsele, șiretenia, și numeroasele funduri la, litra de care se servește, a înfruntat pericolul cu o temeritate pentru care merită felicitat.

Cum era de prevăzut, apariția sa în congres a făcut o senzație tot atât de mare ca și aceea pe care ar fi produs-o vr'unul dintre congresiști, anunțând că n'a omorât nici un bolnav.

Când d. Lascăr a ocupat fotoliul prezidențial s'a făcut o tăcere de moarte—între medicii e fatală o asemenea tăcere.

Dacă am spune că oare-care tentative de răzbunare din partea doctorilor contra ministrului, n'au avut loc, n'am spune adevărul.

D. Lascăr însă a fost în tot-d'auna pe pază.

În timpul unei suspendări de ședință, fotoliul prezidențial a fost înconjurat de congresiști.

— Sunteți cam palid, d-le ministru, n'ați dori...

— Vă surmenați; manifestările sunt vizibile. Dacă d. ministru mi-ar permite să scriu o mică rețetă.

— Sunteți expuși la migrenă cronică. În privința asta am găsit un remediu și așa fi fericit dacă...

Etc. etc.

D. Lascăr, zimbător, mulțumea fie-căruia și refuza pe toți. Când simțea că gluma se îngroașe și pericolul e aproape, d. Lascăr desfăcea în mod neglijent un număr din *Voința Națională* pe a cărei primă pagină se putea citi în caractere mari:

Discursul d-lui Vasile Lascăr rostit la...

Era textul discursului rostit contra medicilor.

Cum vedea macabra apariție, esculapii, cari știa de ce e vorba, se risipeau ca potârnicșile sau încetau cu ofertele.

Ast-fel a scăpat cu viață și chiar fără nici o boală ministru de interne, vigilenței căruia, trebuie s'o recunoaștem, de și adversari politici, se datorește, în parte, faptul că n'a isbucit nici o epidemie în București.

Dar să trecem la discuțiile urmate

* * *

Contrariu așteptărilor, discuțiile congresului sunt foarte vii. Fie-care are cite-o propunere și nici unul nu vrea «s'o lase moartă», or-cit de stranie ar părea această tendință.

Președintele sună mereu clopoțelul, dar exercițiul acesta nu prea produce multă impresie: sunt obișnuiți doctorii s'auză trăgându-se clopoțele. Acești prețioși bărbați ai științei se răsbune: un an întreg nu fac de cit să întrebe pe alții ce-i doare; acum au prilejul să spue și ce-i doare pe dinșii. ...Și vorbesc!...

Dr. Pyramidol. D-le președinte, eu am cerut mai întâi cuvintul și nu înțeleg să nu mi se acorde. Protestez! M'a apucat capul strigind!

O voce. Bea-ți numele să-ți treacă!

Dr. Scalpel. D-lor, vă rog lăsați-mă să termin. Nu admit să mi se discece discursul. D-lor, cestiunea în discuție e un vast cimp de operații ale gândirei. Nu se discută chestiile la epidermă, ca să zic așa. Trebuie tăiat adânc dacă vrem să nu se producă o adevărată cangrenă în organismul actual al legei sanitare. Dixi!

D. dr. Manolescu. D-lor nu văz pentru ce s'a vorbit atât de mult când e vorba de lucruri evidente, văzute și știute de toți. Adevărul sare în ochi și fără vorbă multă. De aceia să nu închidem ochii și să ținem discursuri ci să vedem și birna din ochii noștri nu numai paiul din ai altora.

D. dr. Mamoșescu. Stimăți confracți. Față cu acuzațiunile ce s'au adus corpului nostru în diferite rânduri, nu trebuie să ne ascundem că suntem într'o poziție interesantă.

Această poziție e cu atât mai grea cu cât congresul nostru nu ține nu 9 luni, dar nici 9 zile și deci în acest scurt interval ni se cere să ne pronunțăm asupra unei legi atât de importante ca cea sanitară.

Și ar fi regretabil să se spună ce s'a... mișcat muntele pentru a naște un șoarece.

D. dr. *Morbideanu* (specialist în boale interne), D-lor nu cred că rețetele predecesorilor mei sunt destul de eficace.

Voci. Nu-ți face reclama aici! Protestăm. La ordine!

D. dr. *Morbideanu*. ...Mă iertați! N'am vrut să ating pe nimeni. Eu propuneam că trebuie mai bine pipăit pulsul situațiunii. O diagnostică făcută repede...

Voci. Destul, ho! Nu primim lecții. Cer cuvîntul! Inchiderea discuției...

(Ședința continuă în mijlocul unui șgomot capabil să învie chiar pe... bolnavii eminenților savanți...)

Ac.

SCRISOAREA UNUI STUDENT ÎN DREPT

— Cu ilustrații intercalate în text —

Dragă Papă,

Nici nu mai știu unde mi-e capul de cite-va zile. Pe deoparte mizeriile pe care le întâmpin făcînd stagiul în armată, și de care nu mă consolez de cit pentru că toți îmi spun că îmi stă foarte frumos în uniformă. Îți trimet odată cu aceasta ultima mea fotografie ca să mă vezi și dumneata.

Pe de altă parte apropierea examenelor mă preocupă foarte mult. Dragă Papă, te rog fă tot posibilul și trimete-mi neapărat 200 de lei, ca să-mi cumpăr mai multe cărți de drept care îmi sunt absolut indispensabile pentru trecerea examenului.

— Cărțile ce vrea să-și cumpere silitorul student —

Dragă Papă, te rog să-mi expediezi banii cit mai neîntîrziat, ca să mă pui serios pe învățatură, și îți promit că voiți trece examenul la sigur cu trei bile albe.

— Bilele albe cu care va trece examenul —

Alt ne mai avînd ce-ți spune, primește, dragă papă, miș de complimente de la respectosul d-tale fiu.

Mișu Mișulescu

COMEDIA DE LA TÎRGU-JIU

Din Tîrgu-Jiu, directorul «Zeflemelei» a primit următoarea scrisoare:

Stimate Doamule Ranetti,

De multe ori ne-ai descreșit d-ta fruntea, ne faci să petrecem, ba încă să ridem pînă la lacrimi cite odată, citînd spirituala revistă «Zeflemeaua».

M'am gîndit să-ți fac și eu o surpriză și dacă nu vei ride cu hohot, atunci însemnează că ești prea din cale afară mîhnit pentru eternizarea colectivităților la putere!

Trimit alăturatul afiș care, după cum vezi, este un monument de stupiditate.

După ce vei ride bine, să-l publici în «Zeflemeaua» fără nici un comentariu, pentru că, ori cită sare umoristică ai vrea să presări pe el, ar perde farmecul!

Este numai o observație de făcut și a-nume:

D. Numa Dem. Frumușianu, *patronul* nevinovatului, autor, se relevă prin aceasta către țara întregă mai candid de cit eum îl cunoaștem noi Gorjenii, și pe care cu toții îl supranumim, să-mă bine fi corectăm numele de Numa în *Nula*.

S'ar putea scrie volume întregi asupra acestui nobil personaj, care din grația onestului partid liberal este deputat.

Dacă n'ar fi de plîns, ar trebui ca în fie-care număr al «Zeflemelei» să se scrie cu litere mari:

Numa Dem. Frumușianu

Deputat al colegiului II de Gorju

După cit-va timp sînt sigur că nici un gorjan n'ar mai călea prin București de rușine!

Nu mă subscriu, dar rămîn al d-tale admirator și amic

x. y. z.

Iată acum și năzdrăvanul afiș:

Noii! — Pentru prima oară — Noii!

Teatru Milescu. — În folosul palatului invalizilor sub patronajul d-nei și d-lui Numa Dem. Frumușianu, Duminecă 30 Martie 1903 sub direcțiunea unor tineri gorjeni, se va reprezenta frumoasa piesă:

PLĂCERI FATALE

Dramă în 4 acte, compusă de un Gorjan.

PERSOANELE:

George Iamandi, Student J. C. Popescu
Jan Salver » T. Hărănciu
Eduard Retter, Rentier » » »
Jeni soția sa » Gh. Albinescu
Julietta servitoare » Gh. Poppescu
Ricard, comisioner » N. Mărășescu
Albert, îngrijitor de cimitir » V. Botea

Scena se petrece la Paris.

Subiectul piesei. — Actul I. — Refusul banului pentru bani, Convin — Aventurile servitoarei — O vizită curioasă, și prima aventură — Bani dați — Remușcarea — Compătimitatea servitoarei — Desonorat de onoare — Bucuria scrisorei — Minciuna inventată — La Poștă. — Actul II. — Servitoarea Lordesă — Frica pentru trădare — Condițiunea ereditară — N'am reușit cu minciuna — Șiretenia Comisionarului — Descoperirea trădării — A doua cunoștință — La masă — Comisionerul — Servitoarea — Curiositatea — Triști pentru descoperirea trădării — Groasnicile lovituri — Bani înapoi — Taxa oprită — Norocul comisionarului — Nici mort nu 'mi scapă. — Actul III. — Curiositatea polului de hirtie — Scrisoarea. — Il iubește — Nu-l găsec — Trebuie să răușesc — Tablău — Proiectele comisionerului — A murit — Restul de 1000 lei — Se întilnesc — Povestirea aventurii — Scrisoarea — Disperată — Servitoarea — Remușcarea prieteniei — Nu primește vizite — Nu te cunosc — Jurămîntul — Moartea ei — Am jurat, să vie — Judecă mă, eu am omorît-o. — Actul IV. — Mila îngrijitorului de cimitir — **Apariția morții** — Tablău — Mort din iubire — N'am curaj a o duce — Nu-l găsec — Dă peste mort — Prietenia — Experiența mea și-a făcut efectul.

Prețurile: Loja jos 10 lei. Loja sus 8 lei. Stal I, 3 lei. Stal II, 2 lei. Stal III, 1 leu. Galeria 50 bani. — Musica Reg. Gorj No. 18. — Începutul la 9 ore seara fix

NB. Văzînd că mai în toate județele s'a trimes cite o sumă oare-care, pentru fondarea palatului Invalizilor, ne-am decis și noi cit-va Gorjeni, a juca frumoasa piesă de mai sus, cu al cărei rezultat să putem participa la această clădire. — Rog călduros pe onor. Public, a ne da bine-voitorul concurs, luând parte la această frumoasă reprezentație.

Autorul

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depositarii din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbilor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCURESCI

Talentatul pictor **Nicolae Vermont** a deschis o expoziție în Pasagiul Român No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara

DESFACEREA PRODUSELOR
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brînzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA
A. ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE ȘI SUPOSITOARE
DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Ametelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÎNZARE LA TÔTE FARMACIILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.